

hradně oprávněnému nájemci) pozemku, na němž jáma je vykopána, bylo především obžalovanému umožněno seznati nebezpečný stav žumpy, jakmile s ní zmizela prkna otvor zakrývavší; rozsudek též zjišťuje právě proto, že obžalovaný dříve kryt žumpy obnovoval, že si byl obžalovaný toho vědom, že jáma, není-li zakryta, ohrožuje lidskou bezpečnost. Nehledě ani k zásadě §u 1297 obč. zák. byl tedy také dle §u 335 tr. zák. v každém případě v první řadě obžalovaný povinen učiniti nějaké ochranné opatření, kterým by se nebezpečnost pro lidské zdraví a život zamezilo. Toto opatření mohl učiniti dvojím způsobem, buď provésti sám potřebnou ochrannou opravu — a nepokládal-li se za povinna k hrazení nákladů této opravy, požadovati je na vlastníku majetku —, aneb upozorniti vlastníka na tento stav a z toho vznikající nebezpečí a v případě, že by byl vlastník nápravy neučinil, alespoň na stav upozorniti příslušné úřady. Dle svého doznání ani toho ani onoho neučinil, takže nalézací soud, zjistiť, že stěžovatel si byl vědom nebezpečí, hrozícího ze stavu žumpy, a že smrt Kurta F-a s opomenutím stěžovatelovým jest v příčinné souvislosti, právem podřadil jednání jeho skutkové povaze přečinu dle §u 335 tr. zák.

Čís. 1734.

S hlediska §u 174 I c) tr. zák. nezáleží na tom, že mimo jiné osoby též pachatel krádeže nesnáz způsobil; nepadá sem jen nesnáz, kterou si poškozený přivodil sám.

(Rozh. ze dne 24. září 1924, Zm II 191/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Uh. Hradišti ze dne 17. listopadu 1923, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §u 83 tr. zák. a zločinem krádeže podle §§u 171, 174 I c), 174 II a) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Neprávem tvrdí zmateční stížnost, dovolávajíc se číselně zmatku čís. 9 a), věcně čís. 10 §u 281 tr. ř., že napadeným výrokem byl zákon nesprávně vyložen, protože zákon, jak prý plyne i ze slov samého zákona, v §u 174 I c) uvedených, zejména použitých slov »anebo jiné«, má na zřeteli pouze událost, která spadá mimo sféru pachatelů, a která způsobem a příčinou svého vzniku a vystoupení není podmíněna jejich jednáním, zkrátka událost, vzniklou bez přičinění pachatelů a tedy takovou, která tu jest již před trestným jednáním a které používají pachatelé jen jako vhodné příležitosti k provedení krádeže, jak tomu bylo v tomto případě, kde stěžovatel sám se spolupachatelem byl odsouzen pro zločin dle §u 83 tr. zák. a §u 171 tr. zák., spáchaný za okolností, jež označuje soud za »nesnáz«. Než tento právní názor stěžovatelův není správným. Odcizení předmětů z místností majitelky, spáchané v její tísni, správně kvalifikoval nalézací soud jako zločin krádeže dle §u 174 I c) tr. zák., neboť nepadá nikterak na váhu, že mimo jiné osoby též obžalovaný ne-

snáz způsobil. Důvodem zločinné kvalifikace §u 174 I c) tr. zák. jest, jak právě zmáteční stížnost sama vytýká, že poškozenému jest nesnázi znemožněno, by svůj majetek náležitě střežil a chránil. Slovy »a jiné« na které stížnost poukazuje, ustanovuje zákon jen požadavek, že tu musí býti událost, působící stejně intensivně jako živelní pohroma. Slovy »nesnáz obecná neb okradeného zvlášť potkavší« vylučuje zákon jen nesnáz, kterou si poškozený přivodil sám, jinak však nerozlišuje, zdali nesnáz přivoděna byla náhodou, či se strany jiné, či pachatelem samým. Nemůže býti nejmenší pochybnosti o tom, že když se někdo dopouští zhářství na svém sousedu a při požáru tomuto ještě něco odcizí, bude trestným nejen pro zločin dle §u 166 tr. zák., nýbrž i pro zločin dle §u 174 I. c) tr. zák. Není tu tedy uplatňované zmátečnosti.

Čís. 1735.

Spoluvina dle §u 5 tr. zák. na přečinu nadržování věřiteli dle §u 485 tr. zák. jest možnou. Výjimka druhé věty tohoto §u vztahuje se pouze na věřitele.

(Rozh. ze dne 24. září 1924, Zm II 243/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaného Karla Sch-a do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 10. ledna 1924, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem spoluviny na nedokonaném nadržování věřiteli ve smyslu §§ů 5, 8 a 485 tr. zák., a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h :

Vzhledem k názoru, vyslovenému v nauce (srov. Löffler v Bartschově komentáři ke konk. řádu II. sv. str. 517), že svádění nebo přispění k přečinu podle §u 485 tr. zák. není trestným, položil si zrušovací soud z povinnosti úřední (§ 290 tr. ř.) otázku, zda nebyl napadeným výrokem a výrokem, odsuzujícím též Emila K-a pro přečin podle §§ů 5, 8, 485 tr. zák. v neprospěch těchto obžalovaných porušen zákon. Než k otázce té dlužno odpověděti záporně, neboť nelze schváliti onen názor, pokud vyjimku druhého odstavce §u 485 tr. zák., stanovenou pro věřitele, který přijme od předluženého dlužníka zajištění nebo zaplacení pohledávky, rozšiřuje bez rozdílu na osoby třetí. Odstavec druhý §u 485 tr. zák. není v podstatě než kodifikací názoru, judikaturou v rozhodnutích bývalého nejvyššího soudu vídeňského čís. sb. 4078 a 4118 vysloveného, že přijímání a zajištění nebo placení pohledávky, věřiteli příslušející, není samo o sobě trestným, při čemž předpoklad judikatury, že musí jíti o pohledávku splatnou, do zákona nebyl pojat, pokud se týče příslušná slova, obsažená v osnově, byla při druhém čtení škrnuta. Ona rozhodnutí vůbec nemluví o trestnosti nebo beztrestnosti spoluviny třetích osob, naopak z okolnosti, že prohlašují dokonce i věřitele po případě trestně odpovědným za spoluvinu, jest vidno, že též spoluvinu třetích osob nepovažují za vyloučenu. Také z poznámek pamětního spisu k § 485 neplyne, že zákonodárce považoval dotčenou vyjimku ze zásady §u